

Ma wōtan ūmī ühes, seda teeme wōsu wabel enne
platši peale ostumist, muidu läheb ehl pea sašsi tee peal,
senna saab ju kaks wersta.

Mõlemad noored tūdruskud joostivad viima kambri.

Aga teil on fena kamber piimade tarvis, fülm ja
pubas, millel isa seda tezi? üt' es Salme.

Minewal aastal, meil oli enne wāga waene viima
hoidmisse koht, ei saanđ foort ega head wōid, oga nūud
on osi teine, siin on fa weikene wōdimässiu, isa tōi Tartust.
sellega om üts kaks lõlm foor loob ma nāitots sulle kohé,
aga mo lõht on üsna tūbi, kaks tahad apud wōi rōõska viima?

Kumba tahes, siin on mõlemid, mina valan neid folku
siis maitseb hāsti hea, kaks kala ka tahad? Isa tōi ilja aegu
Peipsi rāabisit, aga mis ma veel kūsin, sāk wōttia siin
on kōif kāe pārast — kohu viim fa, aga ma annan sulle
veel midogi, — waata siin on met fa, isa wōttis eisa übe
puu pealt, sōo nūud, ega fa nōnda pea jālle siia tule.

Teil on kōki wāga palju, teie kāsi kāib hāsti, meie
wiriseeme, lui tuli toores puus, ei ole meil piimagi ni palju
fui tarvitame.

Tānu Jumalale, meie kāsi kāib nūud wāga hāsti, oga
ma māletan, siis meil veel maeed pāiwad olivid, isa osts
felle koha, raha oli otsas, lebmi ei olnud enam fui kaks,
maad olivid wōsu all, ob meie oleme waema fullalt nāi-
nud ja nūudli on veel wōiga linnas, aga iga aasta on ta
paranenut ja isearonis tānawu olen ma otje lui oma kodu.

Kabju et ja Meeta ükskord jālle felle koha Jumalaga
pead jätmä.

Kuid a nii, mina fuit enam ãra ei läbe.

Aga fui kula pois jārele tuleb, mis ja siis teed?

Kula poiss saadan frantsi abil õue wārawast wālja,
mina omast kuningriigist ei läbe, mis ja orwad Salme,
minul on mesipuu, lilleveenar, tānawu linu maas, olen
omale ilusad susad, siis paari sudunut, fena teli, mull on
kambris ilus wārwitud woodi, fena laud ja kav, kellel on
siin wallas niisugune kambrikene ja ma olen prii inimene,
prii maa peal, kaks pean mõnele minema teupāiwi tegema,

ei Salme, lui mu isa fa piitsaga mind wālja ajaks, ãra
ei lähe mina fuit. — Sōo nūud Salmekene, mina lobis-
sen palju.

Aga fui fa omeligi fuit ãra läbed, mis siis?

Salme mull tuleb hea nōu, siia pead fa siia tulema,
see on lui Tūlus Amen, lui ma omad juuhje pletid fa
taotan, siia ma find toon ja siis elame hāsti.

Mõtle et minul fa wanemad kodus on ja siinu wane-
mad veel felle üle kōige enam ütlewad, kes majasf tuleb,
ehk fuit ãra läheb.

Pole wiga Salme, lõõme kihla ma toon find siia —
siis mo filmad enne maitseb olivid — — ja h nōnda — nōnda
— ja nōnda — pane nūud enam met leiwa pease, ega fa
nōnda pea jālle teda saa.

Mina jōon esimest korda omas elus met, aga maitseb hea.

Siinu tja on esimene pudru pea, otsku omale linnu
pun ja laj' nad tōod teewad, see on üsna hābi, lui mina
perenaejeks jaan, siis peab mull iga pāew wōid ja met
viema, ehl muidu kisan oma mehe habeme karwad wālja.

Sa oled otje jamps Meeta, praegu tahistid igawestse
kodu jääda ja nūud kisud jubbab habeme karwu, ma ei saa
sinust aru.

Meeta jāi sūgawa mōttesse, — lui uni langes ta pease,
siis targas ta ülesse, muutus Salmed othaessje peale ja
üles: Mehed on otje rabu ritujad, neid ei oleks maa
peale suggi waja — aga lõõme ja joome, oleme rōõmijad,
find ma toon hāda orust ãra, Salme ma armastan find.

Ja mina fa find, aga ma ei saa sinust aru. Tānan
nūud jōögi eest aga maitsis wāga hea — jumalaga ma
pean minema.

Tuleval pühal olen ma ülsinda kodu, tule siis jālle
meile, ma nāitan sulle oma rüde kirstu, wii emale palju
terwistid.

II.

Kiriku rahwas tuli kodu, isa ema ja nende poeg Enno.
Meeta oli kōigiga walmis, tōi jōögi lauale ja pere astus